

Το κοχύλι της Αιγιάλης

Aegialis Conch Shell

Το κοχύλι της Αιγιάλης

ΕΚΔΟΤΗΣ:

1^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΥΡΓΟΥ, ΤΜΗΜΑ Α4

Διευθυντής:

Φωτεινόπουλος Γεώργιος
Μαθηματικός Med

Σχολικό Έτος:

2019-2020

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ:

Καραντώνης Δημήτριος
Φιλολόγος

Νάρρου Μαρία
Φιλολόγος

Παπαγεωργίου Αγγελική
καθ. Αγγλικής Φιλολογίας

Σίψα Βασιλίκη
Φιλολόγος

ΟΜΑΔΑ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Α4:

Κασιμπέλης Κωνσταντίνος
Σπερδούλης Παναγιώτης
Σπηλιωτόπουλος Άγγελος
Σπηλιωτοπούλου Αθανασία
Σπηλιωτοπούλου Νίκη
Στασινοπούλου Ελένη
Σώκκα Ειρήνη
Τερόλη Αγγελος
Τζαμαλή Αθανασία
Τόγιας Χαρίλαος
Τορέγα Ελένη
Τρέκα Βασιλική
Τριάντος Γεώργιος
Τσακριλής Δημήτριος
Τσαμπάς Δημήτριος
Τσίρμπας Ελευθέριος
Χρονοπούλου Θεοδώρα

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:

Νάρρου Μαρία
Φιλολόγος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ:

Καραντώνη Μαρία
Φιλολόγος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΠΟΔΟΣΗΣ:

Παπαγεωργίου Αγγελική, καθ. Αγγλικής Φιλολογίας
με ευχαριστίες για την συνδρομή στην Δημοπούλου
Στεργιανή, καθ. Αγγλικής Φιλολογίας

ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Β2 ΤΟΥ 3^οΥ ΓΕΛ ΠΥΡΓΟΥ PIERRE DE COUBERTIN

Κλουκίνας Θεόδωρος
Κούλης Αλέξανδρος

Με ευχαριστίες για την υποστήριξη
στον Διευθυντή Μπουλογεώργο Ιωάννη, Μαθηματικό

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Καραντώνης Δημήτριος
Φιλολόγος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Κατερίνα Κουτσοπούλου

ISBN: 978-618-84905-0-5

Aegialis Conch Shell

PUBLISHER:

1st SENIOR HIGH SCHOOL OF PYRGOS, CLASS A4

Head of school:

Foteinopoulos Georgios
Math teacher, M.Ed.

School Year:

2019-2020

IMPLEMENTATION TEACHING TEAM:

Karantonis Dimitrios
Greek Language Teacher

Narrou Maria
Greek Language Teacher

Papageorgiou Angeliki
English language teacher

Sipsa Vasiliki
Greek Language Teacher

WRITING TEAM: STUDENTS OF CLASS A4:

Katsimpelis Konstantinos
Sperdoulis Panagiotis
Spiliotopoulos Angelos
Spiliotopoulou Athanasia
Spiliotopoulou Niki
Stasinopoulou Eleni
Sokka Eirini
Terolli Angelos
Tzamali Athanasia
Togias Charilaos
Torega Eleni
Treka Vasiliki
Triantos Georgios
Tsakrilis Dimitrios
Tsampas Dimitrios
Tsirmpas Eleftherios
Chronopoulou Theodora

CREATIVE TEXT COMPOSITION:

Narrou Maria
Greek Language Teacher

GREEK TEXT EDITING:

Karantoni Maria
Greek Language Teacher

ENGLISH LANGUAGE EDITING:

Papageorgiou Angeliki, English language teacher.
Acknowledgements to Dimopoulou Stergiani,
English language teacher, for her contribution

ILLUSTRATED BY THE STUDENTS OF CLASS B2 OF 3RD SENIOR HIGH SCHOOL OF PYRGOS, "PIERRE DE COUBERTIN"

Kloukinas Theodoros
Koulis Alexandros

Acknowledgements to Boulogeorgos Ioannis, Head of 3rd
senior high School, for his support.

GENERAL EDITION:

Karantonis Dimitrios
Greek Language Teacher

GRAPHIC DESIGN EDITION:

Katerina Koutsopoulou

Το κοχύλι της Αιγιάλης

Aegialis Conch Shell

1^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΥΡΓΟΥ | 2020

Ντριιν... ο διαπεραστικός ήχος από το ξυπνητήρι σπάει τη σιωπή του δωματίου. Ο Φίλιππος ανοίγει το ένα του μάτι. «Δεν το πιστεύω ξημέρωσε! Ξημέρωσε και πρέπει να πάω στο νέο μου σχολείο!!! Να περάσω αυτή την καινούργια περιπέτεια!!!»

- «Τι νόμισες Φιλιππάκι; Δεν θα ξημέρωνε; Άντε σήκω», ακούει την ψιθυριστή φωνή του κοχυλιού δίπλα του, στο κομοδίνο.

Το κοχύλι αυτό, είναι το δώρο του Αλέξανδρου, του φίλου του. Του το έδωσε όταν έμπαινε στο πλοίο μαζί με τους γονείς του, για να έρθουν στο Μεγάλο Λιμάνι της Γαλαζοχώρας.

-«Είναι από την παραλία της Αιγιάλης και είναι μαγικό», του είπε ο Αλέξανδρος.

Το διαπίστωσε το ίδιο βράδυ όταν εγκαταστάθηκαν στο καινούργιο τους σπίτι, ένα διαμέρισμα που βλέπει στο λιμάνι. Κοντά στην εργασία του πατέρα του. Είναι λιμενικός και πήρε προαγωγή και μετάθεση για το Μεγάλο Λιμάνι. Ο Φίλιππος είναι πολύ περήφανος για αυτό, αθλά και πολύ στενοχωρημένος. Αναγκάστηκαν να αφήσουν το νησάκι τους, το Ασπρονήσι και όλους του αγαπημένους συγγενείς και φίλους.

Το πρώτο βράδυ το κοχύλι ακουμπισμένο στο κομοδίνο του τραγούδαγε όλα τα νησιώτικα τραγούδια που αγαπούσε ο Φίλιππος... με αυτά αποκοιμήθηκε.

Ντριιν... και πάλι το ξυπνητήρι.

- «Φιλιππάκι, σήκω αγορίνα μου, σήκω αστέρι μου», αυτή είναι η κυρία Γιώτα, η μαμά του Φίλιππου. «Φιλιππάκι, με ακούς; Σήκω παιδί μου».

- Καλά, συνεννοημένη είναι με το κοχύλι; «Φιλιππάκι και Φιλιππάκι;»

- «Τώρα μαμά σηκώνομαι... Δεν ξέρεις τι όρεξη έχω μαμά... δεν θέλω να δω κανέναν μαμά... και το κυριότερο να πάω

‘Beep... Beep... Beep...’ The piercing sound of the alarm clock breaks through the silence of the room. Philip opens one eye first and then the other.

- “I can’t believe it! Is it morning already? Seriously now... Today I’m going to my new school!!!! I wonder what this new adventure is going to be like!”

- “What did you think, mate? Wouldn’t the day crack? Come on, get up!” he hears the whispering voice of the conch shell on the bedside table next to him.

This is a gift from his friend, Alexander. He gave it to him while he and his parents were boarding the ship that would take them to Megalo Limani of Galazochora.

- “It’s from the beach of Aegialis and it’s got magical powers!”, Alexander had told him.

He realized so the very evening they moved in their new house; an apartment that overlooks the port. It is near his father’s workplace. He works with the Port Authorities and has recently been promoted and transferred to Megalo Limani. Philip is proud of his dad. At the same time, he is sad as they had to leave Aspronissi, the island where all their beloved friends and relatives are left behind.

The first night Philip fell asleep listening to the conch shell that was lying on the bedside table next to him. It kept singing to him all the island folk songs that Philip loved so much.

‘Beep... Beep... Beep...’ the alarm clock goes off again.

- “Philip dear... Get up, boy! Rise and shine”, Ms Giota, Philip’s mother, cheerfully tries to wake him up in her tender voice. “Philip, did you hear me? On your feet, son.”

- “Gosh, has she secretly joined forces with the conch shell? What is it with her calling me Philip here ... Philip there... again and again?”

- “Ok, Mom, I’ll be right there ... in a minute...”

- “If only you knew what mood I’m in now Mom...” Philip mutters to himself as he doesn’t want his mother to hear him and become upset. “I wanna see nobody right now... let alone go to my new school. I’m scared ...”

Just like every day, he sits himself in the wheelchair with carefully planned movements.

Right! We have forgotten to mention that Philip uses a wheelchair to move around. This is so because he was born with a dystrophy of the legs. His mother knew about it all along, before he was born, but she did not mind at all. “How lucky we are to have you, Philip! You are our shiny star!”, she keeps repeating to him.

So, here comes Philip with the shell in his pocket. He is just about to arrive at school with his parents by his side. He reckons his heart will burst. That’s how worried he is! He can feel his mother’s hand grasping his shoulder encouragingly. A bunch of children are standing at the entrance and he can sense their eyes fixed on him. His parents are walking away to the Headmistress’ office.

- “There you are, wheelchair guy...”

- “What do you want here, you crippled thing?”

- “Of the many schools in Megalo Limani did you really have to pick this one?”

στο καινούργιο σχολείο. Φοβάμαι...». Αυτά τα ψιθυρίζει ο Φίλιππος, δεν θέλει να τα ακούσει η μαμά του και να στενοχωρηθεί.

Με προγραμματισμένες κινήσεις ανεβαίνει στο αμαξίδιο του και ετοιμάζεται όπως κάθε μέρα.

Ναι! Ξεχάσαμε να το πούμε, ο Φίλιππος είναι ένα παιδί ξεχωριστό, χρησιμοποιεί αμαξίδιο για να κινηθεί. Αυτό οφείλεται σε μία εκ γενετής δυστροφία των ποδιών του. Η μητέρα του το ήξερε πριν ακόμα γεννηθεί, αλλά δεν την πείραξε καθόλου. Συνεχώς του λείει «Πόσο τυχεροί είμαστε και εγώ και ο πατέρας σου που σε έχουμε, Φίλιππε! Είσαι το φωτεινό μας αστέρι!!!».

Και νάτος ο Φίλιππος με το κοχύλι στην τσέπη του, την μητέρα και τον πατέρα του να φτάνει στο σχολείο. Νομίζει ότι η καρδιά του θα σπάσει από την αγωνία. Νιώθει το χέρι της μητέρας του να του σφίγγει ενθαρρυντικά τον ώμο. Στην είσοδο βρίσκεται μια ομάδα παιδιών, αισθάνεται τα βλέμματά τους να καρφώνονται πάνω του. Οι γονείς του απομακρύνονται προς το γραφείο της Διευθύντριας.

-Καλώς τον...

-Τι θέλεις εδώ ανάηρε;

-Τόσα σχολεία στο Μεγάλο Λιμάνι, ήταν ανάγκη να έρθεις εδώ;

Απειλητικές και κοροϊδευτικές φωνές γεμίζουν τα αυτιά του.

-«Ωχ, ωχ, ωχωχ, τι βάρβαροι είναι τούτοι», ακούει το κοχύλι του να μουρμουρίζει.

- Παιδιά, σύρμα, ο κέρβερος.

Η Διευθύντρια έρχεται προς το μέρος τους με τους γονείς του. Τα παιδιά αποτραβιούνται.

- Καλώς μας ήρθες Φίλιππε! Τι ωραία! Είναι εδώ και κάποιος από τους συμμαθητές σου! Πάρη, Νικόλα, Ελπίδα, ελάτε να γνωρίσετε τον Φίλιππο.

Όλοι μουρμουρίζουν ένα συμβατικό «Καλώς ήρθες».

Οι γονείς του χαρούμενοι τον αποχαιρετούν. Που να ξεραν!!! Θέλει να τους φωνάξει να μην τον αφήσουν εκεί, αλλά σιωπά.

- «Δεν βλῆπω να περνάμε καλά...», ακούει το κοχύλι του να ψιθυρίζει.

Αχ... Πόσο συμφωνώ και πόσο φοβάμαι.

- «Θάρρος Φίλιππε, μην τους αφήσεις να το καταλάβουν», τον συμβουλεύει το κοχύλι.

-Αγαπητά μας παιδιά, σήμερα, 2 Οκτωβρίου, όλα τα σχολεία γιορτάζουν την Πανελλήνια Ημέρα Σχολικού Αθλητισμού. Πρόκειται για μια μέρα γεμάτη χαρά, παιχνίδι και φυσικά... αθλήματα! Θα ήμουν πολύ περήφανη αν έβλεπα την συμμετοχή όλων σας στις αθλητικές μας δραστηριότητες. Η κ. Αναγνωστάκη, η γυμνάστριά σας, θα σας δώσει περισσότερες πληροφορίες. Καλή σας διασκέδαση!

-Καλημέρα κι από εμένα παιδιά! Όπως είπε και η κ. διευθύντρια, σήμερα είναι μια ξεχωριστή μέρα για όλους μας. Τα αθλήματα με τα οποία θα ασχοληθούμε είναι: βόλλει, ποδόσφαιρο, τένις και φυσικά το αγαπημένο όλων μας, μπάσκετ...!!! Όλα τα παιδιά ζητωκραυγάζουν, όλα εκτός από τον Φίλιππο, κάθεται στην ακρούλα του και προσπαθεί να

Threatening, sarcastic voices fill his ears.

- "Oh my God, how rude can they be!", he hears his shell whispering to him.

- "Hey, guys, look! The Watchdog is coming!"

Philip's parents and the Headmistress are walking towards them and the chaps back off.

- "Welcome, Philip! How nice to have you with us! Here are some of your fellow students! Paris, Nicolas, Elpida, come and meet Philip."

They all mumble a plain ... "Welcome".

His parents, happy as they are, say goodbye to him. Little did they know! He wants to shout to them not to leave him there... but he remains silent...

- "The tough gets going...", he hears the shell mumbling.

- "You don't say! I'm so scared!"

- "Be brave, Philip, don't let them get to you", the shell advises him.

- "Dear children, today, October 2nd, all schools are celebrating the Panhellenic Day of School Sports. It is a day full of joy, games and... naturally... sports! I'd be very proud if I saw all of you take part in our sports activities. Ms Anagnostaki, your P.E. teacher, will give you more information. Have fun!"

- "Good morning, children!", Ms Anagnostakis greets them. "As the Head of the school has already told you, today it is a special day for all of us. The sports we will be dealing with are: volleyball, football, tennis and, of course, our favorite one... basketball!"

The kids cheer! Everybody is excited except for Philip, who sits aside and tries to become invisible. But how?

γίνει αόρατος. Αλλά πού... Κοίτα μέρα που βρήκα να έρθω στο καινούργιο σχολείο, σκέφτεται. Το σύμπαν θέλει να με καταστρέψει...

Η Διευθύντρια τον ανακαλύπτει.

-Φίλιππε οι γονείς σου μου είπαν ότι συμμετείχες στο παλιό σου σχολείο σε αθλητικές δραστηριότητες, νομίζω ότι σου αρέσει το ποδόσφαιρο! Η κ. Αναγνωστάκη θα σε εντάξει σε μια ομάδα.

"Τι άλλο θα μου συμβεί σήμερα;", σκέφτεται γεμάτος αγωνία. «Έλα τώρα μεγάλη, μην ανησυχείς, αφού είσαι ο καλύτερος τερματοφύλακας, όλοι σε παραδέχονταν στο νησί», τον ενθαρρύνει το κοχύλι. Το ίδιο βράδυ, γράφει τα βήσασνά του στο ημερολόγιο:

Δευτέρα 2 Οκτωβρίου

Τελείωσε αυτή η φρικιά μέρα και τώρα μπορώ να ξεσπάσω όλα μου τα νεύρα και τον θυμό. Μόνο το κοχύλι μου με καταλαβαίνει πραγματικά.

Ένα παιδί σαν και εμένα πώς να χωρέσει σ' ένα περιβάλλον γεμάτο φαντασμένα αγόρια. Με έβαλε η γυμνάστρια τερματοφύλακα στην ομάδα της τάξης μου και τα παιδιά δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να πετούν την μπάλα προς τα δίχτυα και να με χτυπούν.

Στο τέλος η μπάλα έπεσε με τόση δύναμη πάνω στο αμαξίδιο μου, που με έριξε κάτω. Μαζεύτηκαν όλοι γύρω μου για να διασκεδάσουν με το θέαμα. Κανένας δεν προσφέρθηκε να με βοηθήσει να ανέβω στην μόνιμη καρέκλα μου. Με πείραξε, με πείραξε και με θύμωσε.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την έκφραση και τα λόγια τους. "Καλέ

"I couldn't have picked a better day to come to the new school!", he wonders. "The universe wants to destroy me..."

The Headmistress spots him.

- "Philip, your parents have told me that you used to participate in sports activities at your old school; I think you like football! Ms Anagnostakis will fit you into a team."

"What else is gonna happen to me today?", he is thinking anxiously.

"Come on now, big guy! Don't worry, you are the best goalkeeper ever. You used to be the pride and joy of our island", the shell encourages him. That night he wrote about his sufferings in his diary.

Monday, October 2nd

This horrible day is over and now I can let off steam. Only the shell understands me.

How can a child like me fit in an environment full of conceited boys? The P.E. teacher assigned me as the goalkeeper of my class team and all the kids did was to throw the ball towards the net and beat me.

In the end, the ball beat my wheelchair so hard that it knocked me over. They all gathered around me to amuse themselves with "the spectacle". No one offered to help me sit back on my permanent chair. This really annoyed me! It both annoyed me and made me cross. I will never forget the look on their faces and the things they said to me.

- "Hey, bro, did you fall? Let's see if you can get up now! Can you?" or

- "Philip man, did you fall, dude? This thing fell along with you, too"...

έπεσες; Σήκω τώρα να δούμε. Μπορείς;” ή “Φίλιππε, ρε μεγάλη, έπεσες ρε μάγκα. Μαζί με σένα έπεσε κι αυτό”. Μου έπεσε το κοχύλι. Το κοχύλι του Αλέξανδρου. Ευτυχώς δεν έσπασε. Αν έσπαγε... Το άκουσα να αγκομαχάει και να βρίζει όπως οι βαρκάρηδες στο νησί. «Α! να καθείτε φαροκασέλλες, σκυλόψαρα της κακιάς ώρας...»

Στο παλιό μου σχολείο, όταν δεν μπορούσα να κινηθώ εύκολα, οι συμμαθητές μου έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να με βοηθήσουν. Κι αυτοί εδώ δε μου ήνε ούτε έναν καλό λόγο. Δεν ξέρω τι να κάνω. Είμαι πολύ απογοητευμένος. Εννοείται δεν είπα τίποτα στους γονείς μου, δεν ξέρω πώς θα αντιδράσουν, δεν θέλω να κάνω τα πράγματα χειρότερα.

Τετάρτη 11 Οκτωβρίου

Σήμερα στο εργαστήρι ζωγραφικής κατέστρεψαν τον πίνακα, που είχα ζωγραφίσει. Απεικόνιζε την αγαπημένη μου παραλία στο νησί μου, την Αιγιάλη. Η καθηγήτρια αναζητά τους ενόχους, επικρατεί όμως ο νόμος της σιωπής.

Οι νταήδες της τάξης απειλούν ότι θα χτυπήσουν όποιον μιλήσει.

Δεν αντέχω άλλο, θέλω να φύγω από αυτό το βρωμοσχο-
λείο. Και την προηγούμενη εβδομάδα, ενώ σχεδίαζα στο μπλοκ μου σε ένα κενό, μου το άρπαξε ο Πάρης, και μου είπε χαιρέκακα, «Τι έγινε μεγάλη; Ζωγραφίζεις την θαλασσίτσα σου;». Ύστερα μου το έσκισε, ενώ οι άλλοι γελοούσαν. Μόνο η Ελπίδα αντέδρασε: «Φτάνει πια, γιατί τον βασανίζετε; Τι άνθρωποι είστε εσείς;»

Το κοχύλι μου όλο μουρμουρίζει «κουράγιο Φίλιππε, είσαι δυνατός, μην τους αφήσεις να σε νικήσουν» και η μαμά μου φαίνεται να καταλαβαίνει τι συμβαίνει, αφού όλο μου ήνει «αγόρι μου, πιστεύω σε σένα, όλα θα πάνε καλά, είσαι το αστέρι μου. Όλα τα αστέρια έχουν το ίδιο φως».

Πέμπτη 26 Οκτωβρίου

Δεν ήνει να με πιάσει ο ύπνος. Μέρες τώρα σκέφτομαι να ανοίξω λογαριασμό στο Facebook. Τόσο καιρό δεν το αποφασίζω γιατί νομίζω, πως μια τέτοια φιιλία δεν θα είναι πραγματική. Μιας όμως και δεν έχω κανένα φίλο εδώ, όλο και κάποιον μπορεί να βρω μέσω διαδικτύου. Με κάποιον θα ταιριάζω και ίσως κάποια μέρα να συναντηθώ. Άλλωστε όλοι οι παλιοί συμμαθητές μου έχουν Facebook, οπότε θα μπορώ να τους μιλήω...

Ο λογαριασμός ενεργοποιήθηκε! Είμαι πια χρήστης του Facebook. Μπινγκ! Το πρώτο αίτημα φιιλίας! Είναι από μία κοπέλα, την ήνε Αθηνά. Τελικά άξιζε τον κόπο που έκατσα μέχρι τις 2:00 το βράδυ. Ήδη έκανα μια φίλη. Μάλιστα η φιιλία αυτή θα είναι αληθινή. Άλλωστε έχω γνωστοποιήσει το πρόβλημά μου. Της έστειλα μήνυμα και μιλάγαμε για ώρες. Μισή ώρα πριν ξυπνήσω κανονικά για το σχολείο ξάπλωσα, ενώ «βροχή» τα μηνύματα ακούγονταν από τον υπολογιστή. Αυτή είναι!

Ανταλλάξαμε τόσες πληροφορίες και σκέψεις που φαίνεται πως μια όρατη κλωστή μας δένει...

Το κοχύλι γελά: «Φιλεναδούλα... φιλεναδούλα... Φιλιππάκι;»

«Πάψε πια πειραχτήρι!!» του φωνάζω.

My shell, Alexander's shell, had fallen off my pocket! Fortunately, it didn't break. But what if it had broken...?

I heard it cry out and curse the bullies just like the boatmen back on the island do: "Oh! Get lost you moron, lousy dogfish...".

At the old school, whenever I couldn't move easily, my classmates did everything possible to help me. And these ones here can't even think of a good word to say to me. I don't know what to do. I'm deeply disappointed. Of course, I haven't told my parents anything. I don't know how they will react. I don't want to make things worse.

Wednesday, October 11th

Today at school, during the art workshop, they destroyed the painting I had made. It depicted Aegialis, my favourite beach on the island. Our teacher is now looking for those responsible for the damage, but the law of silence prevails. The bullies of our class are threatening that they will beat anybody who speaks. I can't stand it anymore! I want to leave this darn school! Last week, as I was drawing on my sketch pad during a slot between lessons, Paris grabbed it from my hands.

- "Hey, big guy... What's up? Oh, ho ho... Are you painting your sea?", he nastily said.

Then he tore the pad into pieces while everybody else around was laughing. Only Elpida reacted against their disgusting behavior.

- "That's enough! Why are you torturing him? What sort of people are you?"

My shell - the shell of Aegialis - kept whispering: "Be brave, Philip, you are strong; don't let them beat you. YOU'll win out in the end! You'll see..." Mom also seems to understand what is happening. She keeps on saying, "I really believe in you, son! Everything's going to be just fine! You are my shining star. Remember, all stars shine alike!"

Thursday, October 26th

I can't fall asleep. For days now I've been thinking about creating a Facebook account. I haven't done it so far because I believe that Facebook friendships aren't for real. But since I don't have any friends here, I may find somebody online. Maybe I could find someone just like me and one day we could even meet. Who knows? Besides, all my old schoolfriends have a Facebook account, so I'll be able to talk to them, too.

The account has been activated! I'm now a Facebook user. Yay!

'Bing!' The first friend request! It's from a girl. Her name is Athena. At least it was worth staying up all night till 2:00. I've already made a friend! This friendship might actually be real. After all, I have made my problem public. I sent her a message and we talked for hours. I went to bed half an hour before I normally wake up for school while she was storming me with messages. That's her!

We have exchanged so much information and so many thoughts that it seems as if an invisible thread tightens us together...

The shell laughs, "A girlfriend? A new girlfriend, Philip?"

- "Come on, stop it now!" I shout at it.

Παρασκευή 27 Οκτωβρίου

Η σελίδα μου στο Facebook έχει κατακλυστεί από αιτήματα φιλίας, είναι όλοι οι φίλοι από το Ασπρονήσι, είμαι πολύ χαρούμενος, τώρα θα μπορώ να επικοινωνώ συνεχώς μαζί τους και να νιώθω ότι βρίσκομαι κοντά τους!!!

Έχω ένα ακόμα αίτημα φιλίας, τον ήνεε Χάρι Καλό, είναι στην ηλικία μου και αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα που έχω και εγώ, κινείται και αυτός με αμαξίδιο.

Δέχομαι το αίτημά του, νομίζω ότι έχουμε πολλά να πούμε.

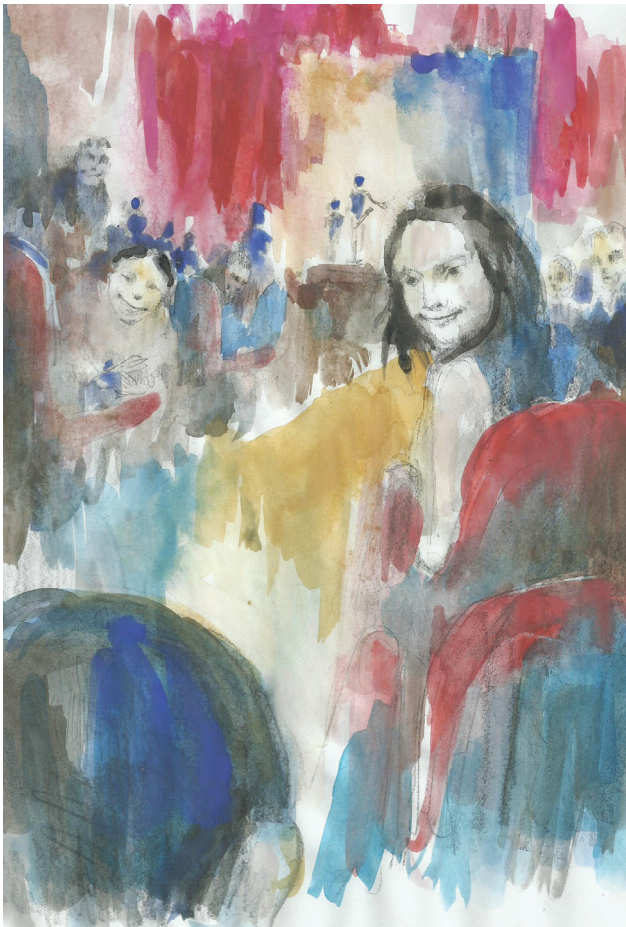
Που να ήξερε ο Φίλιππος ποιος είναι ο Χάρης Καλός!!! Είναι ο Πάρης με ψεύτικο προφίλ, που σαν διψασμένος για αίμα καρχαρίας, κινείται στο διαδίκτυο και όποιο παιδί βρει αδύναμο το κάνει φίλο και το βασανίζει ψυχολογικά, με έναν πολύ επιδέξιο τρόπο. Είναι πολύ χαρούμενος που βρήκε και τον Φίλιππο.

«Χα, χα, ο ανάπηρος, που να ήξερες τι σε περιμένει Φίλιππε...»

Έχουν περάσει δύο εβδομάδες από τότε που ξεκίνησε ο Φίλιππος να συνομιλεί με τους παλιούς και καινούργιους του φίλους στο διαδίκτυο. Ήταν δεκατέσσερις βασανιστικές ημέρες, γεμάτες γελοίες φάρσες και άσχημα αστεία από τους συμμαθητές του στο σχολείο.

Πότε στο κυλικείο ο Πάρης χύνει κατά λάθος πάνω του τον χυμό του, χωρίς να του ζητά συγγνώμη και γελάει κοροϊδευτικά, πότε βρίσκει τα βιβλία του κρυμμένα σε ξένα ντουλάπια, πότε το θρανίο του είναι ήρωμένο με μελάνι. Τα βρωμόλογα και οι ειρωνείες είναι σε καθημερινή βάση. Νιώθει τις αντοχές του να στερεύουν.

Το κοχύλι του είναι εξαγριωμένο: «Μίλησε Φίλιππε, πες τι σου συμβαίνει».

Friday, October 27th

My Facebook page has been flooded with friendship requests. They are all from my friends on Aspronissi. I'm so happy! Now, I'll be able to communicate with them all the time and feel that I'm close to them!

I have one more friendship request, which is from a boy called Harry Good. He is my age and he has the same problems as I do; he moves around in a wheelchair, too.

I've accepted his request. I think we have a lot to say.

However, little does Philip know who Harry Good is!

It is Paris under a fake profile, who, as a blood-thirsty shark, surfs the net and any weak child he spots he becomes their friend and tortures them psychologically in a very cunning way. So now, he is really content that he has found Philip, too.

"Hah! You cripple! You have no idea what awaits you, Philip..."

It has been two weeks since Philip started chatting with old and new friends on the net. They have been fourteen dreadful days, full of ridiculous pranks and horrible jokes from his classmates at school.

There are times when Paris spills his juice on him 'by mistake' at the school canteen without apologizing but laughing and making fun of him. There are other times when Philip finds his books hidden inside somebody else's locker, and still others, when his desk is stained with ink. Dirty words and ironies take place on a daily basis. He feels his stamina is drying up.

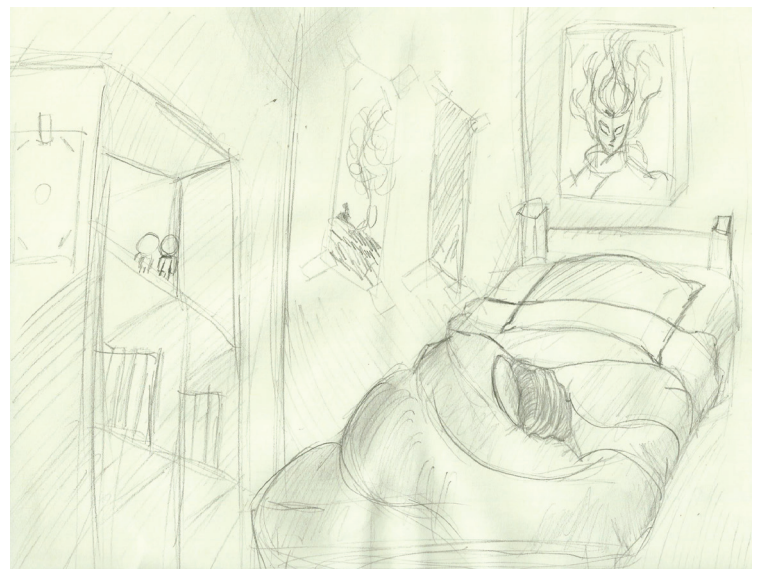
His shell is furious, "Speak up, Philip. Say what is happening to you!".

However, Philip says nothing. He has only revealed his problem to Athena and Harry.

His virtual friend urges him not to give up. He shouldn't succumb to the sordid "game" of his classmates. Harry tells him that this is the fate of the weak and confides in him that he is thinking about leaving school and staying home because he endures the same sufferings.

He asks him to think whether it would be better for him to stay home, too. When Philip talks to Harry, he gets even more depressed.

When the shell hears Philip's heart crying for Harry, it keeps on saying: "I'd like to know who this scamp is. He doesn't miss a chance to upset you, the damn sparrow..."

Όμως ο Φίλιππος σιωπά. Μόνο στην Αθηνά και στο Χάρη αποκαλύπτει τι του συμβαίνει. Η εικονική φίλη του τον προτρέπει να μην τα παρατήσει και να μην υποκύψει στο άθλιο «παιχνίδι» των συμμαθητών του. Ο Χάρης του λέει ότι αυτή είναι η μοίρα των αδύναμων, του εξομολογείται ότι ο ίδιος σκέφτεται να αφήσει το σχολείο και να μείνει στο σπίτι, γιατί και αυτός περνάει τα ίδια βάσανα. Του ζητά να σκεφτεί μήπως είναι καλύτερα να μείνει και ο Φίλιππος στο σπίτι. Όταν μιλάει με το Χάρη στενοχωριέται ακόμα περισσότερο.

Το κοχύλι όταν ακούει την καρδιά του Φίλιππου να κηλαίει για τον Χάρη όλο λέει: «Ηθελα να ήξερα ποιος είναι αυτός ο μασκάρας, που δεν χάνει ευκαιρία να σε σκάει, ο παλιοσπάρος...». Που να ήξερε ο καημένος ο Φίλιππος σε τι παγίδα έχει πέσει!!!

Ευτυχώς που υπάρχει η Αθηνά, χάρη σε αυτήν και στη βοήθεια της μαμάς του, που τον ξέρει καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο, πήρε μια απόφαση καθοριστική για το μέλλον. Έχει πλέον αποφασίσει να πάρει μέρος σε ένα διαγωνισμό ζωγραφικής και να αναδείξει το ταλέντο του, όπως τον προτρέπει συνεχώς η Αθηνά. Μέχρι τώρα φοβόταν μήπως τον κοροϊδέψουν και γι' αυτή του την δραστηριότητα, όμως είναι αποφασισμένος.

Η μέρα του διαγωνισμού έφτασε. Ο Φίλιππος έχει εξομολογηθεί στον Χάρη πόσο σημαντική είναι αυτή η μέρα για τον ίδιο και τους γονείς του. Δεν τον ενδιαφέρει να πάρει το βραβείο αλλά να γνωρίσουν όλοι το νησί του μέσα από τους πίνακές του.

Η κ. Γιώτα βοηθά τον Φίλιππο να ετοιμαστεί «Είμαι περήφανη για σένα αστέρι μου! Είμαι σίγουρη ότι απόψε θα λάμπεις!».

Ακούγεται ο γνώριμος ήχος του κινητού του, το ανοίγει, το μήνυμα είναι από τον Χάρη. «Θα σε δω εκεί έτσι; Είναι μια ευκαιρία να γνωριστούμε και από κοντά!». Διαβάζοντας το μήνυμα νιώθει τον ενθουσιασμό και το άγχος του να ανεβαίνουν στα ύψη.

Ο Πάρης όμως έχει στήσει το σατανικό σχέδιό του, τον ζηλεύει, θέλει να τον πονέσει κι άλλο... Φτάνουν στο δημαρχείο. Ο Φίλιππος ψάχνει παντού για τον Χάρη, δεν τον βλέπει όμως πουθενά. Έφτασε η ώρα να ανακοινώσουν τον νικητή... Όλοι είναι στραμμένοι προς την εξέδρα, όπου ήδη έχει πάρει θέση ο δήμαρχος.

«Βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να απονείμω το πρώτο βραβείο ζωγραφικής στον Φίλιππο Παπαδόπουλο, ένα μεγάλο μαχητή της ζωής! Φίλιππε, έλα στην εξέδρα να σε γνωρίσουν όλοι!».

Όλοι γυρίζουν με χαρά τα μάτια τους σε αυτόν χειροκροτώντας. Η μαμά του είναι δακρυσμένη και του χαμογελά.

«Ουαου τελικά τα κατάφερα!!!» σκέφτεται γελώντας. Και ξαφνικά ενώ βρίσκεται στην εξέδρα και χαιρετά τον δήμαρχο, έτοιμος να παραλάβει το βραβείο του και να χαρεί το θρίαμβό του, από το πουθενά εμφανίζεται ο Πάρης, ο εφιάλτης του, με ένα χαιρέκακο χαμόγελο.

Του φωνάζει: «Καιρός να γνωρίσεις, Φίλιππε και το άλλο μου πρόσωπο, τον Χάρη Καλό», πλησιάζει τον έκπληκτο Φίλιππο και σπρώχνει με φόρα το αμαξιτίδιό του στο κενό της εξέδρας μπροστά από το κοινό, κατευθείαν προς την έντρομη μαμά του, ενώ το διαπεραστικό του γέλιο γεμίζει την αίθουσα σαν ένας ήχος εφιαλτικός.

Poor Philip doesn't know what trap he has fallen into!

Fortunately, Athena is there for him; thanks to her and his Mom's help, who knows him better than anyone else, he has made a life-changing decision for his future. He has now made up his mind to participate in a painting competition and show his talent, as Athena constantly urges him to. Up until now he had been scared that he might be ridiculed for this activity as well. But now he's determined.

The day of the competition has come. Philip has confessed to Harry how important this day is both for him and his parents. He is not interested in getting the prize but in making his island known to everybody through his paintings.

Ms Giota helps Philip get ready. "I'm proud of you, son! I'm sure you'll rock tonight!", said she. The familiar sound of his mobile phone is heard. He takes a look at it and sees a message from Harry.

"I'll meet you there, right? It'll be a chance to meet each other!" Reading the message he feels that both his enthusiasm and stress rise high.

But Paris has set up his evil plan... He is jealous of Philip. He wants to hurt him even further...

They arrive at the Town Hall. Philip is looking everywhere for Harry but he cannot spot him. The time has come for the winner of the competition to be announced. Everybody has turned towards the stage where the Mayor has already taken his place.

"I'm in the pleasant position to award the first prize for the painting category to Philip Papadopoulos, a real-life fighter. Philip, please come to the stage so that everyone gets to know you."

All eyes are fixed on him. They start applauding merrily. His Mom is shedding tears of joy while smiling at him. "Wow, I have finally made it!!!", he thinks laughing. Suddenly, while he's on the stage greeting the Mayor, ready to receive his prize and enjoy his triumph, Paris, his nightmare, shows up out of nowhere with a smirk on his face.

- "It's time you got to know my other face, too, Harry Good", he roars.

At the same time he approaches an astonished Philip. He pushes the wheelchair with force towards the edge of the stage in front of the public directly towards Philip's terrified Mom. Harry's piercing laughter fills the hall like a nightmarish sound.

No, no, this can't be happening to me!" our scared hero gets to think. He hears the shell in his pocket screaming "Heeeelpppp!" and his Mom calling out his name repeatedly.

- "Come on, Philip dear!" his Mom's hand is holding him or rather poking him, waking him up from a really deep sleep .

- "Wake up, son! It's the first day at your new school today! You mustn't be late. Can't you hear the alarm beeping?"

Philip is now looking at his mother with sleepy, wondering eyes! "Whew! This was all just a dream!!! Whew! I got scared for nothing ..."

He sees his beloved shell resting on the bedside table. It is lying there still and silent while his Mom is choosing his outfit for the day from the closet.

"God, what a nightmare!!! Can that be prophetic?", he thinks to

«Όχι, όχι δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό», προλαβαίνει να σκεφτεί έντρομος ο ήρωας μας. Ακούει το κοχύλι στην τσέπη του να ουρλιάζει «Βοήθειασσα...» και την μαμά του να φωνάζει «Φίλιππε, Φιλιππάκι μουσου...»

«Έλα Φιλιππάκι μου», το χέρι της μαμάς του τον κρατά ή μάλλον δεν τον κρατά τον σκουντάει και τον βγάζει από τον βαθύ ύπνο του . «Ξύπνα αστέρι μου! Είναι η πρώτη μέρα στο καινούριο σου σχολείο σήμερα! Δεν πρέπει να αργήσεις, δεν ακούς το ξυπνητήρι;».

Ο Φίλιππος κοιτάζει την μαμά του με νυσταγμένα μάτια, γεμάτα απορία!

Αϊ στο καλό! Όνειρο ήταν όλο αυτό!!! Αϊ στο καλό, τσάμπα τρόμαξα...

Βλέπει το κοχύλι του ακουμπισμένο στο κομοδίνο ακίνητο και βουβό, ενώ η μαμά του βγάζει τα ρούχα που θα φορέσει στο σχολείο από την ντουλάπα.

«Τι εφιάλτης, Θεέ μου! Λες να είναι προφητικό;» σκέφτεται. «Ποιος ξέρει τι με περιμένει στο καινούριο μου σχολείο;».

Όταν έφτασε στο νέο του σχολείο και συνοδευμένος από τον διευθυντή μπήκε στην τάξη, έκπληκτος βρήκε τον Πάρη, την Ελπίδα και τον Νικόλα του ονείρου. Αυτοί όμως τον καλοδέχτηκαν γεμάτοι ευγένεια και χαρά μόλις τον είδαν και από την πρώτη στιγμή ένιωσε σαν να τους γνώριζε χρόνια, όπως τους φίλους του στο Ασπρονήσι!!!

Και οι εκπλήξεις αυτή την πρώτη μέρα συνεχίστηκαν, όταν στο διάλειμμα τον πλησίασε ένα κορίτσι, η Αθηνά, ίδια με την Αθηνά του ονείρου... Μόνο που αυτή κινείται με αμαξίδιο όπως και εκείνος... και τον διαβεβαίωσε χαμογελαστά, αφού συστήνονται, ότι περνάνε τέλεια σ' αυτό το σχολείο, γιατί είναι το καλύτερο στο Μεγάλο Λιμάνι!

Το άγχος και ο φόβος έχουν πετάξει πια μακριά!!! Ο Φίλιππος νιώθει την καρδιά του ανάλαφρη. Χαμογελά.

«Τι χαμογελάς σα χαζός; Τελικά η ζωή μπορεί να είναι πολύ πιο όμορφη από τα όνειρα μας Φιλιππάκι!!!», του ψιθυρίζει μια φωνούλα. Κοιτάζει γύρω του ξαφνιασμένος, είναι σίγουρος πως το κοχύλι το έχει αφήσει στο σπίτι...

himself. "Who knows what awaits me at the new school ?"

Here he is now, arriving at the new school. Accompanied by the Head of School, he enters the class. He is surprised to find Paris, Elpida and Nicolas of his dream there. But unlike the dream, they warmly welcome him and from the very first moment he feels as if he has known them for ages; just like his friends from Aspronissi!

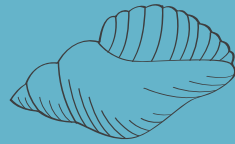
But more surprises await him on this first day at school... During break, a girl named Athena, like the one from his dream, approaches him ... She moves around in a wheelchair, too!

After they get to know each other, she reassures him that they will have a great time at that school as it is the best school in Megalo Limani.

His anxiety and fear are up into thin air! Philip feels as if a weight has been lifted off his shoulders . He smiles.

"Why are you smiling like a fool? Life can be more beautiful than our dreams, Philip! ", a whispery voice reaches his ears. Philip looks around him in great surprise. He is absolutely sure that he has left his favourite shell at home...

Οι μαθητές του Α4 τμήματος του
1^{ου} ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΠΥΡΓΟΥ
μέσα από το Κοχύλι του Φίλιππου,
ενός δεκαπεντάχρονου μαθητή
με κινητικά προβλήματα, θέλουν να αναδείξουν
τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα παιδιά
με αναπηρία τόσο στο σχολικό
όσο και στο κοινωνικό τους περιβάλλον.

Όμως, το παραμύθι
καταλήγει σε ένα ΤΑΞΙΔΙ έμπνευσης,
που μεταφέρει τόσο στα παιδιά
όσο και στους μεγάλους το μήνυμα
της διαφορετικότητας
και της ισότητας χωρίς αποκλεισμούς.

Το Παραμύθι περιλαμβάνει:

- Ελληνική και Αγγλική γραφή βλεπόντων
- Ελληνική και Αγγλική γραφή Braille

ISBN: 978-618-84905-0-5